

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 2656/05
19.10.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Љубодрага Пљакића, председника већа, Душанке Марјановић и Драгана Скока, чланова већа, са саветником Јеленом Тишма - Јовановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА, изјављеној против решења Министарства рада, запошљавања и социјалне политике, број 183-00-00099/05-13 од 8.02.2005. године, у предмету признавања права на дечији додатак, у нејавној седници већа одржаној дана 19.10.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства рада, запошљавања и социјалне политике, број 183-00-00099/05-13 од 8.02.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиље изјављена против решења Секретаријата за социјалну и дечију заштиту у Београду број 183-34465/04-XIX-05 од 21.12.2004. године, којим јој није признато право на дечији додатак за троје деце, из разлога што поседује и друге непокретности осим одговарајућег стамбеног простора.

Тужиља тужбом оспорава законитост другостепеног решења и предлаже да се оно поништи. У тужби наводи да није у могућности да издржава троје деце са приходом који супруг остварује као и да није у могућности да заснује радни однос јер не може да обезбеди чување деце. Непокретност коју поседује, кућу на адреси ББ је неусељива, неизмалтерисана, без воде и без струје, те је због тога принуђена да живи са оцем, мајком и сестром на адреси ВВ у једној соби где не поседује ништа од покретне имовине. Предлаже суду да тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Тужени орган је у одговору на тужбу остајући при разлозима из оспореног решења, предложио да суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор на основу чињеница утврђених у управном поступку у смислу члана 38. став 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ" бр.46/96) и испитујући законитост оспореног решења у складу са чланом 39. став 1. Закона, Врховни суд Србије је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари нашао да је тужба основана.

Према стању у списима тужиља је дана 30. новембра 2004. године, поднела захтев за остваривање права на дечији додатак и уз захтев поднела све тражене доказе. Првостепеним решењем Градске управе - секретаријата за социјалну и дечију заштиту, Београд, број 183-34485/04-XIX/05 од 21.12.2004. године, тужиљи није признато право на дечији додатак из разлога што поседује вишак непокретности односно живи на адреси ВВ са својом породицом а на адреси ББ поседује кућу од 244м².

Другостепени орган је оспореним решењем одбио жалбу тужиље изјављену на првостепено решење применом члана 6. став 1. Закона о финансијској подршци породици са децом ("Службени гласник РС" бр.16/02) којим је предвиђено да права одређена овим законом која су условљена материјалним положајем могу се остварити уколико подносилац захтева, односно чланови његове породице не поседују непокретности осим одговарајућег стамбеног простора који одговара потребама појединца односно породице и окућнице у површини од једног хектара.

У другостепеном поступку по жалби тужени орган је утврдио да је решење првостепеног органа засновано на закону јер жалиља поседује стамбени објекат (кућу) као непокретност која није саставни део стамбеног простора у коме живи и која је посебно исказана у пријави објекта за легализацију од 6.02.04. године, те је жалбу одбио.

Међутим, увидом у оспорено решење Врховни суд Србије утврдио је да је тужени орган по жалби одлучивао о решењу број 183-34465/04-XIX-05 од 21.12.2004. године уместо о решењу број 183-34485/04-XIX-05 од 21.12.2004. године. Према правном схватању Врховног суда Србије, ако тужени орган не исправи, у смислу одредбе члана 209. Закона о општем управном поступку, грешке у именима или бројевима, писању или рачунању као и друге очигледне нетачности у решењу - до достављања списка суду који у управном спору одлучује о законитости оспореног решења, учинио је битну повреду правила поступка.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиље, Врховни суд Србије је на основу члана 38. став 2. и члана 41. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ" бр.46/96), одлучио као у диспозитиву ове пресуде, с тим што су правно схватање и примедбе суда обавезни за тужени орган у смислу одредбе члана 61. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 19.10.2005. године, У.бр.2656/05

Записничар Председник већа -судија

Јелена Тишма -Јовановић, с.р. Љубодраг Пљакић, с.р.

За тачност отправка

СШ